

en lille Anekdote fra vore tidligere Forhandlinger med Tyskland, Forhandlinger, der ganske vist daterer sig fra før Krigen. Der var en Gang indrømmet et vist Mejeriprodukt fra Svejts en særlig begunstiget Stilling i den tyske Toldtarif, en meget begunstiget Stilling, der generede os, og da vi henvendte os til Tyskland gennem vor diplomatiske Repræsentation for i Henhold til vor Mestbegunstigelsesret at faa den samme Sats, blev der svaret, at det var rigtigt nok, at denne Mestbegunstigelsesklausul i og for sig tilstod os denne Fordel, men man maatte dog gøre opmærksom paa, at den Sats, der var sat for de svejtsiske Mejeriprodukter, kun refererede sig til Mejeriprodukter stammende fra Køer i en Græsningshøjde af over 2 000 Fod over Havet; saa snart de danske Køer opfyldte denne lille beskedne Betingelse, var det paagældende danske Mejeriprodukt velset og velkomment paa det tyske Marked efter fuldkommen nøjagtig samme retfærdige og billige Betingelser, som man indrømmede Svejts.

Jeg tror ikke, jeg paa dette Tidspunkt behøver at opholde det høje Ting mere for at vise, hvorledes Mestbegunstigelsesklausulen er blevet illusorisk, og for at gøre det klart, at vi maa forstaa, at en ny Tid definitivt er inde i handelspolitisk Henseende. Vi har klamret os — Ansigt til Ansigt med de umiskendelige Toldforhøjelser i Udlandet — til Mestbegunstigelsesklausulen som det sidste reddende Halmstraa, men ogsaa den svigter. Vi maa ind paa positive Traktatforhandlinger. Det har intet at gøre med Industribeskyttelse, det har intet at gøre med Kriseværn, men vel at mærke, baade Kriseværn og Industribeskyttelse kan gaa ind som Led i dette System. Vi maa ind i Traktatforhandlinger, siger jeg, ikke af Hensyn til Industrien, ikke af Hensyn til Landbruget, men af Hensyn til hele Landet, til det fælles Vel, Traktatforhandlinger, til hvilke vore Forhandlere ikke som hidtil alene møder op med deres blaa Øjne og med Tro, Haab og Kærlighed, men møder op med brugbare Kompensationssatser, Kompensationssatser, som jeg som nævnt før af vel forstaaelige Grunde ikke skal angive nærmere fra dette Sted, men anlagt efter en Model, som vi kan hente mange Steder, f. Eks. i den tyske Toldlov eller maaske i mange andre Toldlove. I disse Kompensationsobjekter maa de forskellige Erhvervs Interesser være afvejede imod hinanden, de maa supplere hinanden, de maa sættes ind til Opnaelse af det for Landet som Helhed mest heldige Resultat. Det er jo saaledes, at vi herhjemme desværre

ikke har kunnet enes om et militært Forsvar; om Forsvaret for vor økonomiske Velfærd burde vi kunne samles i Fællesskab. Jeg ved godt, at i Opgangstider og Medgangstider bliver slige Forhaabninger kun noget i Retning af fromme Ønsker. Nu staar vi, som jeg allerede nævnte i Indledningen til min Tale, i den Situation, at baade Landbruget og Byerhvervene er ramt, ramt samtidig af en meget følelig Krise. Kun Nød fremtvinger Fællesskab, fremtvinger al Sammenslutning, alt Kompagniskab. Nøden er givet og sikker, den staar for Døren. Jeg tror derfor, det vilde være lykkeligt, om vi i denne Situation kunde finde hinanden. Naar vi kom hinanden i Møde, naar hver ydede sit og ofrede sit, burde denne Vintersamling, som vi gaar ind i i Mærkets Tegn, i alt Fald kunne fremvise det Lyspunkt, at den danske Rigsdag lagde Begyndelsen til en positiv økonomisk Selvhævdelsespolitik.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Jeg vil gerne gøre nogle faa Bemærkninger til det Foredrag, vi nu hørte. Et meget stort Afsnit var jo helliget Landbruget og gav Udtryk for det ærede Medlems store Bekymring for dette Erhverv. Jeg kan trøste ham med, at intet af det, han fremførte vedrørende dette Forhold, var mig ubekendt. Jeg kendte endog den Historie om de svejtsiske Køer, der græssede i en vis Højde. Men det undrede mig noget, at det ærede Medlem vilde have Toldforhøjelse, naar det ikke skal bidrage til at holde Priserne oppe eller højne dem. Og hvordan det skal forenes med at fremme den Prisfaldspolitik, som vi skal ind i, som er nødvendig under en Deflation, forstaar jeg ganske vist ikke.

Det ærede Medlem sagde, at der var høj Told paa Silketøjer. Jeg ved ikke, om denne Told særlig har Mulighed for at genere England, men dersom det er saa, er jeg ikke enig med det ærede Medlem, hvis han tror, at man kan byde et Land, der lader vore Varer gaa toldfrit ind — Varer for store Værdier, 1 100 Mill. Kr., som jeg nævnte før —, hvad det skal være i Retning af Toldforhøjelser paa dets Produkter.

De Konservative, sagde det ærede Medlem, kræver en Krisetoldpolitik, hvor det er nødvendigt; han vilde have Overgangen til de lavere Priser mildnet. Ja, men naar Industrien skal have Overgangen